

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2007 r. — Siemens przeciwko Komisji

(Sprawa T-110/07)

(2007/C 140/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Siemens AG (Berlin i Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: I. Brinker, T. Loest i C. Steinle, prawnicy)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- zgodnie z pierwszym ustępem art. 231 WE, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 24 stycznia 2007 r. (sprawa COMP/F/38.899 — Rozdzielnice z izolacją gazową) w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej;
- posłkowo, zmniejszenie kwoty grzywny nałożonej w art. 2 lit. m decyzji;
- zgodnie z art. 87 ust. 2 regulaminu postępowania Sądu Pierwszej Instancji obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podważa decyzję Komisji C(2006) 6762 wersja ostateczna z dnia 24 stycznia 2007 r. w sprawie COMP/F/38.899 — Rozdzielnice z izolacją gazową. W zaskarżonej decyzji na skarżącą oraz na inne przedsiębiorstwa nałożono grzywny z tytułu naruszenia art. 81 WE i art. 53 Porozumienia o EOG. W opinii Komisji, skarżąca uczestniczyła w szeregu porozumień i uzgodnionych praktyk dotyczących sektora rozdzielnic z izolacją gazową.

Skarżąca podnosi trzy zarzuty na poparcie swojej skargi.

Po pierwsze, krytykuje się Komisję za brak wykazania i przedstawienia konkretnych i szczegółowych dowodów na wystąpienie naruszenia. W szczególności Komisja nie wykazała i nie udowodniła sposobu, w jaki domniemane naruszenie wpłynęło na wspólny rynek oraz na obszar EOG podczas pierwszego etapu domniemanego naruszenia trwającego do roku 1999.

Po drugie, skarżąca podnosi przyjęcie przez Komisję niewłaściwego założenia dotyczącego występowania pojedynczego i ciągłego naruszenia oraz przeprowadzenie przez nią niewłaściwej oceny okresu trwania naruszenia. W opinii skarżącej, po dniu 22 kwietnia 1999 r. Komisja nie miała możliwości przedstawienia dowodów na uczestnictwo skarżącej w domniemanym naruszeniu.

W dalszej kolejności, utrzymuje się wystąpienie naruszenia art. 25 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 ⁽¹⁾ związane w opinii skarżącego z wygaśnięciem terminu przedawnienia związanego z jego uczestnictwem w pierwszym etapie domniemanego trwającego do roku 1999.

Ostatecznie skarżący podnosi dopuszczenie się przez Komisję przy ocenie grzywny poważnych błędów co do prawa. Przykładowo przedkłada się w tym względzie, brak przeprowadzenia przez Komisję właściwej oceny powagi i czasu trwania naruszenia oraz zastosowanie przez nią w sposób oczywisty nadmiernego współczynnika odstrasżającego. Ponadto, Komisja niesłusznie uznała odegranie przez skarżącego wiodącej roli oraz nie uwzględniła jego współpracy z Komisją.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1 z 4.1.2003, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2007 r. — Toshiba przeciwko Komisji

(Sprawa T-113/07)

(2007/C 140/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Toshiba Corp. (Tokyo, Japonia) (przedstawiciele: adwokaci: J. MacLennan, Solicitor, A. Schulz i J. Borum)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 24 stycznia 2007 r. — sprawa COMP/F/38.899 — Rozdzielnice z izolacją gazową; lub
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w zakresie, w jakim odnosi się ona do Toshiba; lub
- zmiana art. 1 i 2 decyzji w celu umorzenia lub znaczącego zmniejszenia nałożonej na Toshiba grzywny, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku z ustanowieniem gwarancji bankowej.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wniosła zgodnie z art. 230 WE skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 24 stycznia 2007 r. (Sprawa COMP/F/38.899 — Rozdzielnic z izolacją gazową C (2006) 6762 wersja ostateczna), na podstawie której Komisja uznała, iż skarżący oraz inne przedsiębiorstwa są odpowiedzialni za naruszenie art. 81 WE, a także wraz z dniem 1 stycznia 1994 r. art. 53 EOG, którego dopuścili się w sektorze rozdzielnic z izolacją gazową (zwanych dalej „RIG”) poprzez zawarcie szeregu porozumień i uzgodnionych praktyk polegających na a) podziale rynku, b) przydzieleniu ilości i zachowaniu poszczególnych udziałów rynkowych, c) przyznaniu określonym producentom poszczególnych projektów RIG (ustalenie ofert przetargowych) oraz manipulowaniu procedurą przetargową w zakresie tych projektów, d) ustalaniu cen, e) zawieraniu porozumień w celu zawieszenia umów licencyjnych zawartych z podmiotami niebiorącymi udziału w kartelu oraz f) wymianie istotnych informacji rynkowych. Pośilkowo, skarżący wnosi o umorzenie lub zmniejszenie nałożonych na niego grzywien.

Według skarżącego, Komisja najwyraźniej oparła swoje ustalenia na trzech porozumieniach stwierdzając istnienie ogólnoświatowego kartelu. Nawet w przypadku wystąpienia takiej sytuacji, skarżąca wnosi o to, iż Komisja nie posiada uprawnień w zakresie określenia zachowań mogących wpłynąć na ograniczenie konkurencji poza obszarem EOG.

Skarżąca utrzymuje, że w świetle kryteriów mających zastosowanie Komisja nie wykazała w sposób wymagany prawem uczestnictwa strony skarżącej w Europie, lub tego, że europejscy dostawcy rozdzielnic z izolacją gazową w zamian za zobowiązanie japońskich dostawców co do braku dostarczania tablic rozdzielczych w Europie „przypisali” projekty europejskie do kontyngentu europejskiego „KRIG” (¹). Zarzuca ona następnie Komisji, to, iż oparła się ona celem potwierdzenia na równie pośrednich, niejasnych i niepotwierdzonych środkach dowodowych polegających głównie na ustnych oświadczeniach woli złożonych przez podmiot składający wniosek o współpracę. Zarzuca ona również Komisji brak zapoznania się z dowodami przedstawionymi celem zaprzeczenia tym kompromitującym oświadczeniom.

Ponadto, skoro nie zaprzecza ona swojemu uczestnictwu w porozumieniu KRIG, strona skarżąca podtrzymuje, że przedmiotowa umowa była umową o zasięgu światowym, nie obejmującą swoim zakresem Europy oraz, która nie podlegała uprawnieniom Komisji. Jej zdaniem Komisja starając się zastosować wobec skarżącej swoje uprawnienia całkowicie uzależniła swoją prawną ocenę od kwestii przyjęcia „wspólnego stanowiska” (stanowiącego o powstrzymaniu się Japończyków od wejścia na rynek europejski, natomiast w przypadku przedsiębiorstw europejskich od konkurowania na obszarze Japonii) oraz od tego, czy japońskie przedsiębiorstwa były regularnie informowane o pewnych projektach europejskich lub tego, czy były one przypisywane europejskiemu KRIG jako część owego wspólnego porozumienia. W konsekwencji strona skarżąca utrzymuje, iż Komisja nie ustaliła, iż należało uznać stronę skarżącą za odpowiedzialną za szereg naruszeń popełnionych na poziomie europejskim oraz, popełnienia przez Komisję oczywistego błędu w ocenie.

Strona skarżąca podnosi również, iż zaskarżoną decyzję wydano z naruszeniem procedury. Uznaje ona w tym kontekście naruszenie jej prawa do obrony w związku z brakiem przedstawienia

przez Komisję odpowiedniego uzasadnienia, nie udostępnienia przez nią pewnych dowodów oraz zniekształcenia pozostałych.

Skarżąca wnosi pośilkowo, iż sposób obliczania grzywien nałożonych na adresatów w zaskarżonej decyzji został naruszony w związku z tym, iż Komisja niewłaściwie rozłożyła odpowiedzialność pomiędzy europejskie i japońskie przedsiębiorstwa. Skarżąca uważa w tym względzie, iż Komisja nie dokonała właściwej oceny wagi i czasu trwania naruszenia, a zatem potraktowała ją w sposób dyskryminujący.

(¹) „KRIG” oznacza „kontyngent rozdzielnic z instalacją gazową”.

Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2007 r. — Francja przeciwko Komisji

(Sprawa T-116/07)

(2007/C 140/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues oraz S. Ramet, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzją z dnia 30 czerwca 1997 r., przyjętą na wniosek Komisji oraz zgodnie z procedurą przewidzianą w dyrektywie 92/81/EWG (¹), Rada upoważniła państwa członkowskie do zastosowania lub do dalszego stosowania istniejących obniżonych stawek podatku akcyzowego lub zwolnień od tego podatku w odniesieniu do niektórych olejów mineralnych używanych do celów szczególnych. Czterema następującymi po sobie decyzjami Rada przedłużała to upoważnienie, przy czym ostatni okres upoważnienia upływał w dniu 31 grudnia 2006 r. Francja upoważniona została do stosowania obniżonych stawek lub zwolnień w odniesieniu do ciężkiego oleju napędowego wykorzystywanego jako paliwo do produkcji tlenu glinu w regionie Gardanne.

Pismem z dnia 30 grudnia 2001 r. Komisja powiadomiła Francję o swojej decyzji w sprawie wszczęcia postępowania przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE, dotyczącego zwolnienia od podatku akcyzowego olejów mineralnych wykorzystywanych jako paliwo do produkcji tlenu glinu w regionie Gardanne (²). Po przeprowadzeniu tego postępowania Komisja wydała w dniu 7 grudnia 2005 r. decyzję 2006/323/WE, w której uznała